

BRUNNO LIVADARU

INIMĂ DE ZAHĂR

Poveste pentru copii

Trăia odată într-un regat, nu de mult și nici foarte departe, o vestită și frumoasă tânără din ale cărei mâini ieșeau cele mai fine și gustoase dulciuri: brioșe, torturi, prăjituri și multe, multe altele. Și atât de lăudate erau aceste bijuterii dulci pe care ea le făcea, încât nici nu încăpea mirarea că despre tânăra aceasta ajunsese să se vorbească peste mări și țări.

Ba chiar se zvonea că în anumite locuri prăjiturile ei ajungeau să valoreze cât aurul, asta pentru cine avea norocul să se aleagă cu vreuna sau să fi gustat din ele.

O, nu! Nu este deloc așa cum vă închipuiți. Această tânără, în ale dulciurilor măiastră, nu își vindea prăjiturile pe monezi de aur ori pietre nestemate așa cum ați crezut. Ci toate acele minunății îmbibate de siropuri dulci și cu arome nemaîntâlnite erau de fapt dăruite din inimă

tuturor copiilor din regat, fără a căuta niciun fel de câștig din asta.

Și, cât era ziulica de lungă, ea cocea și orna torturi în mica ei bucătărie cu ferestrele deschise larg către ulița din vale și unde mereu găseai, pe lângă copiii adunați în pragul ușii ei, un puhoi de lume, care mai de care, oameni simpli sau de viță nobilă, prinți chiar – din regate nemaiauzite, veniți de pe meleaguri atât de îndepărtate, încât distanța până la ele era măsurată nu în zile ori săptămâni, ci în ani. Toți acești prinți veneau în regat cu intenția de a-i cuceri inima acestei zâne între ale zahărului, cum de fapt o și numiseră. Dar ea nu era în niciun fel interesată să devină prințesă ori nevestă de negustor. Când copiii se adunau în jurul ei, ea le spunea în șoaptă:

„Prinții aceștia nu sunt decât niște broscoi drăguți îmbrăcați în haine aurite, pe care eu una nu am de gând să-i sărut.”

Și pufnea în răs laolaltă cu copiii.

Și, în tot acest buluc de lume, mai găseai în fața casei ei bucătari veniți de peste tot, negustori ori chiar simpli curioși. Cu toții se înghesuiau să o privească mai îndeaproape. În felul ăsta își puneau speranța că vor reuși să pătrundă mai lesne tainele acestor bijuterii dulci.

Zâna Zahărului! Așa auzeai mereu prin regat câte o șoaptă.

Însă numele ei adevărat îl puteai auzi pomenit de copii pe străzi.

– Hai la Casiopeea!

– Da, Casiopeea!

Copiii o iubeau nespus de tare, nu doar pentru că primeau mereu dulciuri făcute de ea, dar și pentru minunatele ei povești cu zâne și pentru cântecele pe care le puteau auzi în timp ce o priveau cum își înmuia mâinile în siropuri caramelizate ori făină.

Cu adevărat mai era un lucru foarte important, un rol pe care copiii îl jucau la sfârșitul

zilei. Pentru că, vedeți voi, Casiopeea făcea nici mai mult, nici mai puțin, decât fix câte o prăjitură pentru fiecare copil din regat, plus una. Mereu una în plus.

Pentru prăjitura în plus, copiii se strâneau roată ca într-un mic sfat și în unanimitate hotărau cui îi va fi atribuită aceasta.

– Să fie un negustor? se auzea această întrebare mult prea tare.

– De ce nu un bucătar de data asta? se auzea o voce pițigăiată.

Casiopeea lăsa mereu la latitudinea lor această decizie, care adesea îi nemulțumea zdravăn pe toți acei adulți strânși la sfârșitul zilei în fața casei ei.

Dar ea știa mai bine decât orișicine. Doar copiii puteau vedea cu adevărat sufletul unui om și inima lui.

După o lungă discuție a micului sfat pe care puhoiul de lume îl considera o veșnică și chinuitoare așteptare, unul dintre ei îl arăta cu

degetul – semn de dreaptă decizie – pe fericitul ales să primească ultima prăjitură rămasă.

Însă târgul era târg și chiar unul bun se poate spune. Fericitul ales plătea pentru această minunăție dulce și aromată după pofta inimii sau după bunătatea lui, ori după câți bănuți avea în buzunar.

Acesta era de fapt sigurul câștig al Casiopeei după o zi lungă, dar frumoasă, de muncă.

Și uite așa, în acest regat trăiau cu toții fericiți după o rânduială simplă. Aici toate casele erau îngrijite și aveau multe flori la ferestre. În acest loc puteai fi convins că întotdeauna era sărbătoare și că se bucurau cu toții de bunăstare. Ulițele erau pline de comercianți ori tot felul de meșteșugari și cu greu puteai găsi un loc liber la hanuri, unde să poți dormi ori mânca o supă caldă, așa de mulți oameni veneau în acest regat.

Dar pe cât de frumos și bogat era acest regat, pe atât de zgârcit și avar era regele